

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 148/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľky **KASATKIN Recovery, k. s.**, Komenského 14A, Banská Bystrica, správkyne konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti BBK AGRO, s. r. o. „v konkurze“, Rudohorská 33, Banská Bystrica, IČO 44 095 066, zastúpenej JUDr. Alexander Kasatkin, LL.M., advokát, s. r. o., Čajakova 13, Bratislava, proti rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Sžfk 16/2019 z 20. mája 2020, č. k. 6 Sžfk 55/2019 z 15. októbra 2020, č. k. 5 Sžfk 7/2019 z 19. novembra 2020 a č. k. 4 Sžfk 69/2019 z 13. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľky a skutkový stav vecí

1. Sťažovateľka sa ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 5. augusta 2020 (Rvp 1791/2020), 2. januára 2021 (Rvp 2/2021), 2. marca 2021 (Rvp 451/2021) a 19. júla 2021 (Rvp 1496/2021) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozsudky zrušiť a veci vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Ústavný súd uznesením č. k. PLs. ÚS 17/2021-7 z 24. marca 2021 veci vedené na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1791/2020, sp. zn. Rvp 2/2021 a sp. zn. Rvp 451/2021 spojil na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1791/2020. Ústavný súd uznesením č. k. PLs. ÚS 51/2021-6 z 8. septembra 2021 veci vedené na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1791/2020

a sp. zn. Rvp 1496/2021 spojil na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1791/2020.

3. Ústavný súd v úvode uvádza, že sťažovateľka ústavnou sťažnosťou vedenou pôvodne pod sp. zn. Rvp 1791/2020 napáda rozsudok najvyššieho súdu č. k. 6 Sžfk 16/2019 z 20. mája 2020, ústavnou sťažnosťou vedenou pôvodne pod sp. zn. Rvp 2/2021 napáda rozsudok najvyššieho súdu č. k. 6 Sžfk 55/2019 z 15. októbra 2020, ústavnou sťažnosťou vedenou pôvodne pod sp. zn. Rvp 451/2021 napáda rozsudok najvyššieho súdu č. k. 5 Sžfk 7/2019 z 19. novembra 2020 a ústavnou sťažnosťou vedenou pôvodne pod sp. zn. Rvp 1496/2021 napáda rozsudok najvyššieho súdu č. k. 4 Sžfk 69/2019 z 13. apríla 2021.

4. Ako už bolo uvedené v predošlom bode, sťažovateľka ústavnou sťažnosťou pôvodne vedenou pod sp. zn. Rvp 451/2021 namieta porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 5 Sžfk 7/2019 z 19. novembra 2020. Predmetný rozsudok však k ústavnej sťažnosti nepripojila napriek tomu, že jej táto povinnosť vyplýva z § 123 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V záujme hospodárnosti konania však ústavný súd sťažovateľku na jeho predloženie podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde nevyzýval, keďže predmetný rozsudok je verejne dostupný na webovom sídle najvyššieho súdu (<https://www.nsud.sk/rozhodnutia/5szfk72019/>), kde sa ústavný súd oboznámil s jeho obsahom.

5. Z ústavných sťažností a napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu vyplýva nasledovný stav vecí:

6. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2K/3/2018 z 5. júna 2018 bol vyhlásený konkurz na majetok sťažovateľky BBK AGRO, s. r. o. (ďalej len „úpadca“), a zároveň bola spoločnosť KASATKIN Recovery, k. s., ustanovená do funkcie správcu v konkurznej veci úpadcu.

7. Úpadca obchodoval s cukrom a za zdaňovacie obdobie júl 2013, september 2013, október 2013 a apríl 2014 deklaroval jeho nadobudnutie od slovenského dodávateľa a jeho dodanie maďarskej spoločnosti (sp. zn. Rvp 1791/2020, sp. zn. Rvp 2/2021, sp. zn. Rvp 1496/2021), resp. aj českej spoločnosti (sp. zn. Rvp 451/2021). Úpadcovi bol zo strany správcu dane (Daňový úrad Trnava) za tieto zdaňovacie obdobia vyrubený rozdiel na dani z pridanej hodnoty, nepriznaný nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty a vyrubená daň z pridanej hodnoty (sp. zn. Rvp 1791/2020, sp. zn. Rvp 2/2021, sp. zn. Rvp 1496/2021), resp. vyrubený rozdiel dane na dani z pridanej hodnoty (sp. zn. Rvp 451/2021). Dôvod spočíval v neuznaní odpočítania dane z pridanej hodnoty z faktúr dodávateľských spoločností za dodanie cukru a za sprostredkovanie prepravy tovaru. Tiež nebolo priznané oslobodenie od dane pri deklarovanom intrakomunitárnom dodaní tovaru do Maďarska, resp. Českej republiky.

8. Sťažovateľka sa všeobecnými správnymi žalobami domáhala zrušenia rozhodnutí Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, ktorými boli potvrdené rozhodnutia správcu dane (Daňového úradu Trnava).

9. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkami č. k. 20 S 87/2016 z 28. februára 2018, č. k. 20 S 79/2017 zo 6. marca 2019 a č. k. 14 S 5/2017 z 10. mája 2018 a č. k. 20 S 45/2017 zo 6. februára 2019 správne žaloby sťažovateľky zamietol.

10. Sťažovateľka napadla označené rozsudky krajského súdu kasačnými sťažnosťami, ktoré najvyšší súd rozsudkami č. k. 6 Sžfk 16/2019 z 20. mája 2020, č. k. 6 Sžfk 55/2019 z 15. októbra 2020, č. k. 5 Sžfk 7/2019 z 19. novembra 2020 a č. k. 4 Sžfk 69/2019 z 13. apríla 2021 (ďalej aj „napadnuté rozsudky najvyššieho súdu“) zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažovateľka namieta:

a) trvanie daňovej kontroly prekročilo maximálnu povolenú lehotu pre jej výkon, čo malo spôsobiť jej nezákonnosť, a tým aj nezákonnosť protokolov z daňovej kontroly (Rvp 1791/2020, Rvp 2/2021, Rvp 1496/2021),

b) nedošlo k náležitému objasneniu skutkového stavu, nebolo prihliadnuté na dôkazy, ktoré svedčili v jej prospech a ktoré mali potvrdiť okolnosti o preprave, uskladnení cukru a jeho dodaní do Maďarska, resp. Českej republiky (Rvp 1791/2020, Rvp 2/2021, Rvp 451/2021, Rvp 1496/2021),

c) došlo k porušeniu zásady rovnakého rozhodovania správcom dane, s čím sa najvyšší súd podľa sťažovateľky vôbec nevyrovnal (Rvp 1791/2020, Rvp 2/2021),

d) nebolo preukázané, že sťažovateľka sa údajných podvodných konaní úmyselne zúčastňovala, že by o nich vedela alebo že o nich mala vedieť, najvyšší súd sa s uvedenou námietkou nevyrovnal, sťažovateľka nesúhlasí so záverom o údajnom umelom vsunutí sťažovateľky do obchodovania medzi jej obchodných partnerov (Rvp 2/2021, Rvp 451/2021, Rvp 1496/2021),

e) znalecký posudok č. 1/2015 sa týka daňovej kontroly za rok 2013, preto nebolo možné z neho vychádzať pri posudzovaní okolností v zdaňovacom období apríl 2014 (Rvp 451/2021).

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

12. Podstatou ústavných sťažností je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkami najvyššieho súdu, ktorými boli zamietnuté kasačné sťažnosti sťažovateľky.

13. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať

len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

14. Vo vzťahu k napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu je potrebné poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012). Rozsudky najvyššieho súdu, ktorý konal ako súd kasačný, preto nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkami krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré im predchádzali.

15. Najvyšší súd sa v rozsudkoch č. k. 6 Sžfk 16/2019, č. k. 6 Sžfk 55/2019 a č. k. 4 Sžfk 69/2019 zaoberal otázkou primeranosti zásahov správcu dane voči úpadcovi ako daňovému subjektu s ohľadom na prekročenie lehoty na výkon daňovej kontroly. Ústavný súd už k prekročeniu zákonom ustanovenej dĺžky daňovej kontroly judikoval, že daňová kontrola trvajúca dlhšie než zákon dovoľuje, narúša súlad jej právne významného výsledku so zákonom nie kvôli jeho formálnemu nerešpektovaniu, ale z dôvodu intenzity daňovej kontroly ako materiálneho zásahu do individuálnej sféry kontrolovaného daňového subjektu tvorenej jeho základnými právami a slobodami. Počas prerušenia daňovej kontroly nemožno uvažovať o realizácii kontrolných úkonov správcu dane, ktoré svojou podstatou kontrolovaný daňový subjekt zaťažujú, a tým ho v jeho slobode a základných právach obmedzujú (III. ÚS 726/2016). Najvyšší súd obdobne odkázal na záver skoršieho rozsudku č. k. 3Sžf/46/2015 z 27. júla 2016, podľa ktorého ak správca dane preruší výkon daňovej kontroly pre účely realizácie medzinárodnej výmeny informácií, nemožno to považovať za pokračovanie vo výkone daňovej kontroly, preto lehota na jej vykonanie neplynie. Daňová kontrola voči úpadcovi bola prerušená na účel zistenia informácií prostredníctvom medzinárodnej výmeny informácií v súvislosti s preverovaním intrakomunitárneho dodania tovaru do Maďarska. Prerúšením daňovej kontroly na ten účel správca dane nevstupuje do súkromnej autonómie daňového subjektu, neuplatňuje voči nemu svoje práva a ani nevyžaduje od neho plnenie povinností vyplývajúcich mu zo zákona pre účel daňovej kontroly. Pokiaľ nadobudol správca dane dôvodné pochybnosti o fiktívnosti deklarovaného intrakomunitárneho dodania tovaru, plní tým svoje úlohy vyplývajúce mu zo zákona pre naplnenie účelu správy daní, keď overuje podklady potrebné pre správne a úplné zistenie dane. Ide o zákonnú činnosť správcu dane, prostredníctvom ktorej získa informácie o zahraničnom odberateľovi a prepravcovi tovaru. Uvedené stanovisko najvyššieho súdu je ústavne súladným výkladom § 61 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý upravuje prerušenie daňového konania.

16. V súvislosti s námietkami sťažovateľky k dokazovaniu a hodnoteniu dôkazov najvyšší súd v rozsudkoch č. k. 6 Sžfk 16/2019, č. k. 6 Sžfk 55/2019 a č. k. 4 Sžfk 69/2019 uviedol, že správca dane nie je pri dokazovaní viazaný iba návrhmi daňových subjektov, je však povinný zistiť skutkový stav čo najúplnejšie. Je to správca dane, kto rozhodne, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov.

V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada materiálnej pravdy, ktorá však nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáza a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu týkajúce sa ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, pretože daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Je na správcovi dane vykonávajúcim dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná a akým spôsobom dokazovanie doplní.

17. Najvyšší súd bol v zmysle rozsudkov č. k. 6 Sžfk 16/2019 (Rvp 1791/2020), č. k. 6 Sžfk 55/2019 (Rvp 2/2021) a č. k. 4 Sžfk 69/2019 (Rvp 1496/2021) rovnako ako krajský súd toho názoru, že spoločnosti nasimulovali situáciu tak, aby úpadca mohol získať nárok na vyplatenie nadmerného odpočtu z nákupu cukru od dodávateľských spoločností, pričom ďalej deklaroval dodanie tovaru do Maďarska ako dodanie tovaru oslobodené od dane. Spochybnené bolo samotné dodanie tovaru do zahraničia ako podstatného atribútu intrakomunitárneho obchodu oslobodeného od dane podľa § 43 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z pridanej hodnoty“) a v nadväznosti naň aj právo na uplatnený nadmerný odpočet za kontrolované zdaňovacie obdobie.

18. Najvyšší súd sa tak stotožnil so závermi, ku ktorým dospeli finančné orgány a ktoré rozsudkami potvrdil aj krajský súd pri rozhodovaní o správnych žalobách sťažovateľky. Daňové doklady predložené úpadcom s ohľadom na kontrolné zistenia vzbudzujú neodstránené pochybnosti o uskutočnení deklarovaných zdaniteľných plnení do členského štátu oslobodených od dane podľa § 43 zákona o dani z pridanej hodnoty, ako i pochybnosti o vierohodnosti účtovnej evidencie. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom súdov nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozsudkov.

19. Sťažovateľka v ústavných sťažnostiach pôvodne vedných pod sp. zn. Rvp 1791/2020 a sp. zn. Rvp 2/2021 namieta, že najvyšší súd sa nevyrovnal s dôkazmi predloženými v kasačnej sťažnosti, ktoré mali poukazovať na porušenie zásady rovnakého rozhodovania správcu dane. Konkrétne malo ísť o doklady v trestnom spise, ktoré mali preukazovať, že iná obchodná spoločnosť uskutočnila obchody s cukrom od rovnakého dodávateľa pre rovnakých odberateľov. Táto spoločnosť pritom nemala v daňovej kontrole zistené žiadne pochybenia, pritom išlo skoro o rovnaké obchody. Ako uvádza sťažovateľka, na tieto skutočnosti poukázala až v kasačnej sťažnosti. Najvyšší súd sa v rozsudkoch č. k. 6 Sžfk 16/2019 a č. k. 6 Sžfk 55/2019 osobitne k tejto námietke nevyjadril a základom jeho postupu je § 441 Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého v kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti. Postup najvyššieho súdu, ktorý nereagoval na nové tvrdenia sťažovateľky, bol v súlade s aplikovateľnou procesnou normou, a preto nemohol viesť k porušeniu jej základných práv.

20. K ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 451/2021, ktorou bol napadnutý rozsudok najvyššieho súdu č. k. 5 Sžfk 7/2019, ústavný súd uvádza, že najvyšší súd rovnako ako krajský súd dospel k názoru, že uvedené spoločnosti nasimulovali situáciu tak, aby úpadca mohol získať nárok na vyplatenie nadmerného odpočtu z nákupu tovaru – kryštálového cukru od spoločnosti SOVEREIGN BRAND FOOD DISTRIBUTION s. r. o. (dodávateľ), ktorej dodávateľom bola spoločnosť SOVEREIGN SLOVAKIA s. r. o., ktorá nakupovala tovar od spoločnosti LINTMAN s. r. o., pričom kryštálový cukor mal úpadca ďalej dodávať do Česka

ako intrakomunitárne dodanie tovaru oslobodené od dane. Konštatoval, že vzhľadom na okolnosti prípadu, ako aj výsledky vykonaného dokazovania vyplývajúce z obsahu administratívneho spisu nemožno prisvedčiť obrane sťažovateľky. V danom prípade je spochybnené predovšetkým samotné dodanie tovaru do iného členského štátu ako podstatného atribútu intrakomunitárneho obchodu oslobodeného od dane podľa § 43 zákon o dani z pridanej hodnoty a v nadväznosti naň aj právo na úpadcom uplatnený nadmerný odpočet za kontrolované zdaňovacie obdobie (apríl 2014).

21. K námietke dokazovania pred správcom dane najvyšší súd v odôvodnení správne uviedol, že správca dane nie je viazaný iba návrhmi daňových subjektov, ale sám rozhodne, ktorý dôkaz vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, ďalej aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov, avšak je povinný zistiť skutkový stav čo najúplnejšie. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada materiálnej pravdy. Skutkové závery v prejednávanej veci vytvárajú podľa kasačného súdu dôvodné pochybnosti o materiálnom základe deklarovaných zdaniteľných plnení, ktoré pochybnosti správcu dane neboli odstránené.

22. K námietke neúplne zisteného skutkového stavu najvyšší súd uviedol, že vo veci sťažovateľky sa nepodarilo nespochybniteľným spôsobom preukázať, že išlo o kryštálový cukor, ktorý bol uvedený na preverovaných dokladoch. Prítomnosť určitého množstva kryštálového cukru v sklade v Bzenci ešte nepotvrďuje reálne uskutočnenie dokladovaných obchodov. Zo znaleckého posudku, ktorý sťažovateľka rozporuje, vyplýva, že závery znaleckého posudku sú aplikovateľné na zdaňovacie obdobie 2014 a vo vzájomnom súvisi s inými vykonanými dôkazmi dotvárajú kompletný obraz o umelom a ekonomicky neopodstatnenom postavení úpadcu ako nepotrebného medzičlánku v reťazi. Najvyšší súd sa pri stotožnení sa s rozsudkom krajského súdu s námietkami sťažovateľky dostatočne vysporiadal.

23. Ústavný súd vo vzťahu ku všetkým spojeným ústavným sťažnostiam uvádza, že rozsudky krajského súdu, ktoré boli napadnuté kasačnými sťažnosťami, boli podrobne a rozsiahlo odôvodnené, a preto je v súlade so základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu, ak najvyšší súd v odôvodnení poukáže na argumentáciu krajského súdu, stotožní sa s ňou, prípadne ju doplní, eventuálne odkáže na svoje skoršie rozhodnutia v obdobnej veci v zmysle § 464 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, čo najvyšší súd aj urobil. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom súdov nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

24. Najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil napadnuté rozsudky a jeho odôvodnenie nie je poznačené zjavným omylom. Preto napadnuté rozsudky najvyššieho súdu neboli spôsobilé porušiť základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

25. Právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci

(rozsudok Veľkej komory ESĽP z 23. novembra 2006, vo veci Jussila proti Fínsku, č. 73053/01, bod 45, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 12. júla 2001 vo veci Ferrazzini proti Taliansku, sťažnosť č. 44759/98, body 24 a 31). Výnimku z tejto zásady ESĽP pripúšťa len v takých daňových veciach, kde daňové konanie považuje za konanie trestné.

26. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že správne orgány vo veci sťažovateľky neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti. Tým nie je naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie trestného charakteru a konštatovať aplikabilitu čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 183/2021). Ústavný súd preto dospel k záveru, že na vec sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

28. Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu a obsahom označených práv podľa ústavy a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavných sťažností ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v ich petitoch nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2022

Peter Straka
predseda senátu